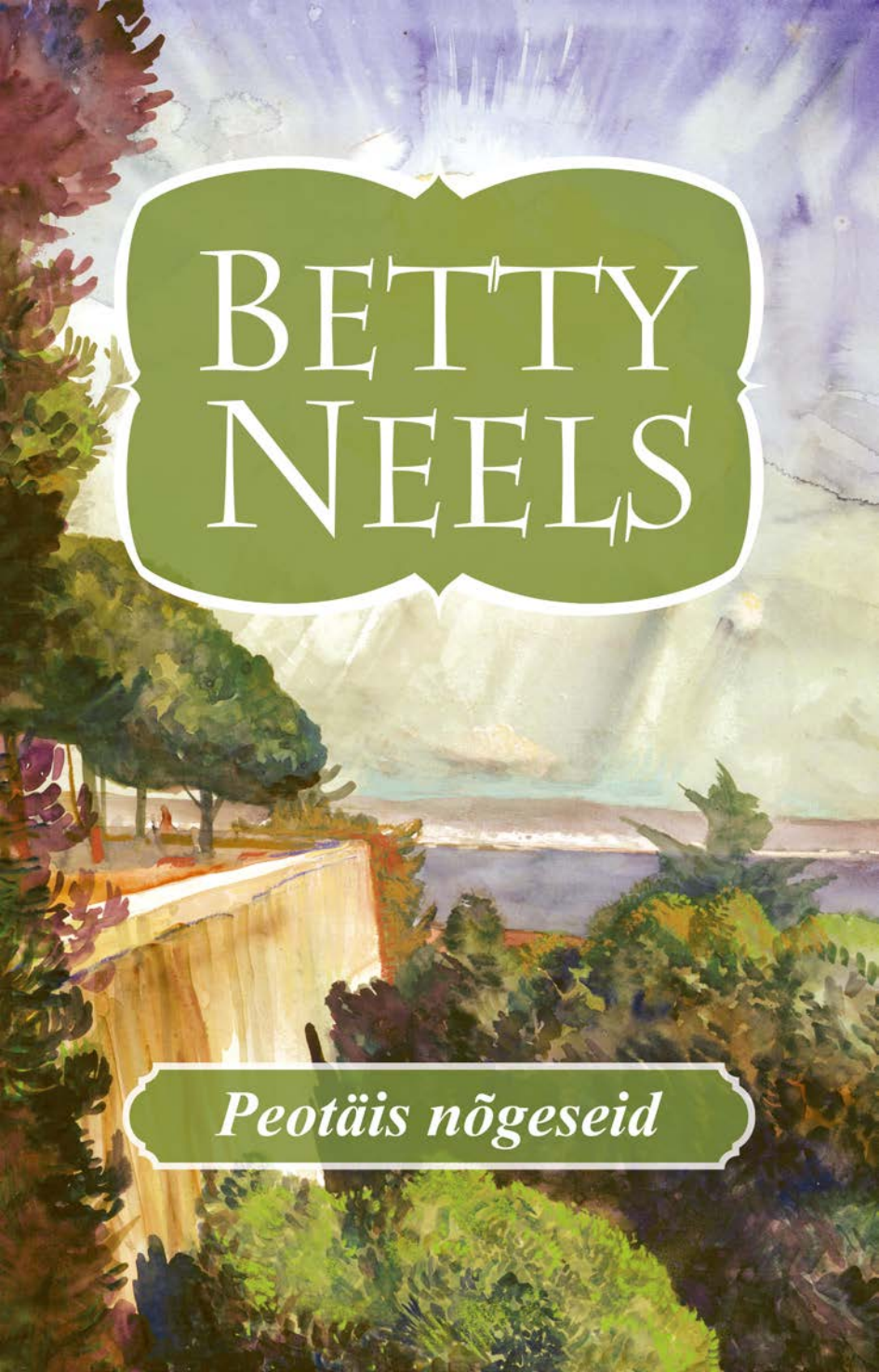
BETTY
NEELS
Peotäis nõgeseid

Originaali tiitel:
Betty Neels
Grasp a Nettle
2008

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Enterprises ULC-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Enterprises ULC-ga.

Kaanekujundus koos fotodega pärineb Harlequin Enterprises ULC-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Krista Aasmäe
Toimetanud Kai Simson
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 1977 by Betty Neels.
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2026.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises ULC või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

E10474926
ISBN 978-9908-62-220-0

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest **www.ersen.ee**

Kui nõgest puudutad sa hellalt,
kõrvetab ta kibedalt;
kui haarad teda kindlal käel,
su pihku kui pehme siid ta jääb.
– Aaron Hill

Esimene peatükk

Nurgatorni keerdtrepp oli sünge, välja arvatud korrapärased päikesevalguse laigud, mis paistsid läbi kitsaste akende, mis ühtlaste vahedega paksudes kiviseintes asetsesid, kuid kulunud astmeid mööda üles jooksev neiu ei pööranud süngusele mingit tähelepanu, ta oli sellega harjunud. Ta peatus poolel teel üles, et kaela sirutades ühest aknast välja piiluda ja Dimworth House'i poole viivale teele pilku heita. Kell oli peaaegu kaks ja esimesed külastajad sõitsid juba aeglaselt mööda kitsast, halvasti tehtud teerada, mis kulges peateest umbes poolteist kilomeetrit või rohkem edasi.

Neiu pööras oma heledat vaskse kumaga pead, et vaadata alla laiale kruusateele, mida ääristasid muruplatsid ja püsililleenrad, ning sinna, kus tee kaugemas otsas asuva avatud värava taga ootas tühi parkla autosid, mis seda täidaksid. See tõotas tulla sissepääsutasude poolest hea päev: kuigi Dimworth House oli üks väiksemaid avalikkusele avatud mõisahooneid, läks neil üsna hästi, vaatamata sellele, et see tähendas perekonnale ja tegelikult kõi-

gile mõisaga seotud inimestele rasket tööd. Neiu lahkus peagi akna juurest, jooksis üles kitsa trepi viimasest käänakust ja lükkas lahti trepi lõpus oleva võlvkaarega ukse. See viis väikesesse, ümmargusse, paneelidega kaetud seintega ja mööblita fuajeesse. Ta läks sellest läbi, avas vastasseinas asuva ukse ja sisenes lühikesse vaipkattega koridori, mille seintel rippusid maalid ja mille siseseinas oli mitu ust. Selle keskel oli üsna peen trepp, mis viis alumisele korrusele, ja pikk võrega aken, mis valgustas kogu ruumi, ehkki mitte eriti hästi. Neiu kiirustas edasi, nagu oleks ta ümbrusega tuttav, koputas tagumisele uksele, ning kui tal paluti sisse astuda, tegi ta seda.

Tuba oli suur, madala laega ja seinapaneelidega, sisustatud mitmesuguse antiikmööbliga, selle eesotsas oli tohutu baldahhiinvoodi ja akna all kirjutuslaua taga istus väga sirgelt eakas daam. Ta tõstis pilgu, kui neiu sisse astus, ütles mõjukal häälel: „Ah, Jenny," ja pani sulepea käest.

Neiul oli võluv hääl. „Ma leidsin Baxteri, ta oli veeaias. Ta tegeleb piletitega, praegu paneb ta lipsu ette ja peseb käsi, ning proua Thorpe ütles, et võtab minu töö üle kell neli." Ta heitis pilgu laual olevale tõllakellale*. „Ma lähen parem halli, autod hakkavad saabuma, tädi Bess."

„Kallis laps!" kuulutas tädi. „Ma ei kujuta ette, mida me teeme, kui sa homme haiglasse tagasi lähed." Ta köhatas. „Ma kardan, et see pole sul just eriline puhkus olnud."

---

* Tõllakell on reisimiseks mõeldud väike vedruga kell, mis töötati välja 19. sajandi alguses Prantsusmaal. *Siin ja edaspidi tõlkija märkused*.

Tema õetütar naeratas. „Ma olen seda nautinud," kinnitas ta oma sugulasele, „see on olnud tore vaheldus operatsioonisaalile. Mul on kahju, et ma ei saa siia jääda ülejäänud suveks." Neiu oli läinud akna juurde, et välja vaadata, ja päikesevalgus säras tema lõdvalt taha seotud heledatel juustel ja tema ilusal näol, paksude ripsmetega pähkelpruunidel silmadel, väikesel ülespidi ninal ja kaunilt vormitud suul. Ta oli keskmise pikkusega, kenasti vormitud ja kaunilt päevitunud, ninaselg tedretähnidega üle puistatud.

Auväärne preili Elizabeth Creed, tema ema õde ja jõulise loomuga daam, naeratas teda vaadates, sest neiu oli peale tädi venna lapselapse ainus, kelle vastu daam kiindumust tundis. Jenny polnud end kunagi tädi karmil keelel häirida lasknud ja kuigi ta oli noorelt orvuks jäänud, polnud ta kordagi raha ega mingit abi palunud. Tõsi küll, tal oli oma vanemate loodud usaldusfondist üsna piisav sissetulek ning samuti palk, aga see oli tühipaljas summa võrreldes tädi aastasissetuleku ja väga helde toetusega, mida anti tema surnud nõo lesele ja väikesele pojale Oliverile, kes ühel päeval pärib Dimworthi ja sellega kaasneva kena varanduse. Seniks aga otsustas poisi ema elada Šotimaal koos oma vanematega ja maja pidas Oliveri vanatädi, kuni poiss piisavalt vanaks saab, et seda ise teha.

Jennyl, kes veetis oma puhkused tädi Bessi juures, oli väga kahju, et väike poiss ei elanud Dimworthis, sest see oli ilus ja rahulik koht, ning tema nõbu, kes oli umbes aasta pärast abiellumist lennuõnnetuses hukkunud, oli

seda kohta väga armastanud ja oleks kindlasti soovinud, et tema poeg oleks seal üles kasvanud, aga Margaret, tema lesk, polnud seda kohta kunagi ülemäära armastanud, ta käis aeg-ajalt külas, kuid ei jätnud ülejäänud perele kunagi kahtlust, et tal on hea meel sealt lahkuda. Naine pidi tulema mõne päeva pärast koos poisikesega ja Jennyl oli kindel kavatsus veeta kõik oma vabad päevad Dimworthis, kuni Oliver seal on, sest nemad kaks olid suurimad sõbrad, ent Margaret, ilus ja lodev ning mitte eriti emalik, tüdines peagi poisikese nooruslikust heatujulisusest.

Jättes tädi kirjutama, lippas Jenny trepist alla, läks läbi alumise korruse ja avas nikerdatud tammepuust ukse rikkalikult sisustatud elutuppa, kust avanes vaade maja ette. Ta astus aega viitmata sisse selle ühes seinas asuvast väikesest, väga vanast võlvkaarega uksest. See viis teise, väga väikesesse trepikotta, mida mööda ta alla läks, et avada all veelgi väiksem, otse halli avanev uks. Selle tohutult suure ruumi keskel oli brošüüride, postkaartide, väikeste suveniiride, omatehtud moosipurkide ja muu sellisega kenasti kaetud laud ja toolid ning neiu suundus laua keskosa juures oleva tooli juurde ja võttis istet just siis, kui esimene külastaja pea avatud uksest uudishimulikult sisse pistis.

Järgmised kaks tundi möödusid kiiresti. Jennyl oli õigus, külalisi oli päris palju, ja kui ta saalis oma vahetuse lõpetas ning proua Thorpe, vikaari abikaasa, kes kandis väga korrektselt oma parimat suvist kaheosalist kostüümi ja head kübarat, temalt vahetuse üle oli võtnud, läks ta

vanasse talli, mis oli teetoaks muudetud, ja leidis, et see oli kenasti täis innukalt koorega teed joovaid pereliikmeid. Florrie, asendamatu majapidajanna, ja tema õetütar Felicity said väga hästi hakkama, seega suundus Jenny majja tagasi, et siseneda väikesest külguksest, mis viis tagumise koridori kaudu viimasesse avalikkusele avatud tubade ahelast – süngesse ja tammepuust paneelidega söögituppa, mille söögilauda ja massiivseid tammepuust toole kaitsesid karmiinpunased köied ning suurel laual läikisid tumeda puidu taustal rikkalikult hõbedased pokaalid ja taldrikud, mida kaitses nähtamatu alarmiseade.

Ruumis oli tosinkond inimest, kes seisid ja vaatasid enda ümber olevaid aardeid, silmitsedes ilma suurema huvita seintel olevaid tumedaid õlimaale – mitte just eriti värvilisi perekonnaportreesid, kuigi kui keegi oleks neid lähemalt uurinud, oleks ta märganud, et enamik neist kujutas mitmesuguseid vasekarva juustega inimesi, kes sarnanesid Jennyle.

Söögitoast avanev järgmine tuba oli rahvast täis nagu ikka, see oli väike ruum, mille seinad olid ääristatud raamaturiiulitega ja mille arvukatel väikestel laudadel oli hulk nukke, mille kogumisega tädi Bess aastate jooksul tegelnud oli. See väike tuba viis omakorda sinisesse külalistuppa, mis oli uhke ja üsna suursugune oma uhke lae ja siiddrapeeringutega seintega, sisustatud kullatud toolide ja laudadega ning suurepärase klavessiiniga. Sealt edasi tuli väike eesruum, Jennyle palju meelepärasem, kaetud männipuidust paneelidega ja üsna täis

regendiajastu mööblit, millel oli üllatavalt mugav istuda. Pere kasutas tuba mõnikord suvel, aga kui õhtud jahedaks läksid, oli mõistlikum jääda privaatsesse tiiba, sest eesruumist üles viivas väikeses trepikäigus vilistas tuul, tehes igaühe, kes oli piisavalt rumal, et seal istuda, külmast kangeks.

Jenny ei peatunud, vaid läks trepist üles, et heita pilk kolmele vaatamiseks seatud magamistoale. Keegi polnud neid juba väga palju aastaid kasutanud. Nende baldahhiinvoodid olid suurejoonelised, rasked lauad, peeglid ja kummutid väärt tervet varandust, aga mugavust pakkusid need vähe. Ka siin oli päris palju inimesi, ta vestles nendega, vastas mõnedele küsimustele ja hoiatas inimesi, et nad vaataksid ette, kuna halli viiv kivitrepp oli kohati kulunud, ning läks siis edasi, läbi järjekordse väikese ukse, mida oli majas arvukalt, privaatsesse tiiba. Siin oli hubane: kenasti tasakaalustatud segu ajastutruust mööblist, põrandaid katvad paksud vaibad, akende ees damastkardinad. Jenny tuba asus kitsa koridori lõpus – avar eluruum, väikese elutoa ja selle kõrval asuva vannitoaga. Ta oli siin alati elanud sellest ajast peale, kui ta väikese lapsena oma vaheajad Dimworthis veetis.

Neiu läks otse seinakapi juurde, võttis sellest sületäie riideid ning hakkas kiiresti ja korralikult pakkima. Ta kavatses järgmisel hommikul vara lahkuda kahekohalise Morganiga, autoga, mille tädi Bess oli talle kahekümne esimeseks sünnipäevaks kinkinud; see oli tal nüüdseks olnud neli aastat ning ta oli suurepärane juht, sõites muretult Londonisse ja tagasi vähemalt kaks korda kuus. Ta oleks

hea meelega veetnud kõik oma vabad päevad Dimworthis, aga tal oli haiglas ja selle ümbruses palju sõpru – pealegi võis tädi Bessi lähima naabri vanem poeg Toby Blake tunda end julgustatuna tegema talle uuesti abieluettepanekut, kui ta sinna liiga tihti läinuks. Ta kortsutas mehele mõeldes kulmu, arvatavasti abiellub ta mehega varem või hiljem, mitte sellepärast, et ta oleks temasse armunud, vaid kuna nad tundsid teineteist juba väga kaua ja kõik ootasid neilt seda. Jenny teadis, et see polnud põhjus mehe ettepanekut vastu võtta, aga too jäi endale kindlaks. „Vesi kulutab kivi," sõnas ta ümbritsevale toale, sulges oma kohvri, heitis kiire pilgu peeglisse ja läks tädi otsima.

Päevadel, mil maja oli avalikkusele avatud, joodi teed esimesel korrusel asuvas väikeses elutoas kõigile sobival ajal. Kellel aega oli, jõi tassi teed, ja vana ülemteener Grimshaw oli võtnud oma kohustuseks tuua värsket teed vastavalt vajadusele. Nüüd otsis ta Jennyt ja kui too alumisse koridori jõudis, ütles ta isalikult: „Ma toon kohe teed, preili Jenny," ning kadus trepi kõrval asuvast riidega kaetud uksest kööki.

Jenny hüüdis talle järele: „Oh, väga hea," ja lisades: „Mul on kõht tühi, Grimshaw", avas ta ukse ja läks sisse. Tema tädi istus avatud akna ääres, teetass diivanilaual tooli kõrval.